Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden

59e jaargang. — N° 96. Zaterdag, 30 November 1912

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt 's woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en anders artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De personen die een abonnement aan den Postrijder voor 't jaar 1913 nemen, zullen ons blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 Dec. aanst.

Onzen Jaarlijkschen
Raadselprijskamp

Wij roepen de aandacht onzer lezers op ons jaarlijksch prijsraadsel dat wij heden in ons blad afkondigen.

Evenals verleden jaar zullen er een **30** tal schoone en belangrijke prijzen tusschen de goede oplossers van dit prijsraadsel verlot worden.

Wij zullen in een volgend nummer de lijst der te winnen prijzen mededeelen.

De uitloting zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37-39, Tongeren, op Donderdag 30 Januari, om 10 ure 's morgens.

In ons nummer van Zaterdag 1 Februari, zal de uitslag afgekondigd worden en in hetzelfde nummer geven wij het prijsraadsel voor de maand Februari.

Aan onze nieuwe inschrijvers herinneren wij dat wij maandelijksch een prijsraadsel met vier prijzen, waaronder een zakhorlogie of een wekker als eerste prijs, afkondigen.

Om te kunnen deelnemen aan onzen jaarlijkschen raadselprijskamp, moet men drie voorwaarden vervullen :

1° Geabonneerd zijn aan den *Postryder* :

2° De abonnementsprijs voor 1913 betaald hebben ;

3° De oplossing schrittelijk insturen *vóór dinsdag 28 Januari.*

En nu aan 't raden. Ziehier ons

Nieuwjaarsprijsraadsel

voor al de oude en nieuwe geabonneerden van den POSTRIJDER.

« Gij steelt, » riep onlangs kleine Kaat
Tot haren makker Piet.
«Och,» zei hij, «'k geef 't u gaarne weêr.»
Maar Kaatje wilde 't niet.
En toen hij toch 't haar wedergaf,
Liep zij van hem van daan,
En klaagde dat die stoute Piet
« Het tweemaal had gedaan. »
Het stelen en het geven was
Dus « tweemaal 't zelfde doen. »
Gij raadt vast wat het is geweest.
Zoo niet — het was een.......

DOOD
VAN DE
GRAVIN van VLAANDEREN

(Zie *Postrijder* van Woensdag).

ROUWBEKLAG.

Eene massa personaliteiten kwam zich Dinsdag laten inschrijven in het register in een der zalen van het Paleis neergelegd.

EENE PROCLAMATIE.

De heer Max, burgemeester van Brussel, heeft eene proclamatie aan de bevolking doen uitplakken het overlijden der Gravin van Vlaanderen mededeelend.

Aan al de offiëele gebouwen hangt de vlag halftop.

IN HET PARLEMENT.

Woensdag bij de opening van Kamer en Senaat, hebben de voorzitters dezer beide Wetgevende lichamen den lof der afIijvige Gravin gemaakt en de zitting geheven ten teeken van rouw.

De werkzaamheden van het Parlement zullen stilgelegd worden tot na de lijkplechtigheden.

DE LAATSTE OOGENBLIKKEN DER GRAVIN.

Het einde der Gravin van Vlaanderen is in veel opzichten onverwacht geweest. Maandag avond, om half zeven, werd haar toestand beschouwd als zijnde niet onrustwekkend en men hoopte dat zij den nacht zonder verwikkelingen zou doorbrengen.

Men stuurde toen zelfs een geruststellend telegram naar prins en prinses Karel von Hohenzollern, welke op dit oogenblik nog te Berlijn waren en die Maandag middag telegrafisch verwittigd waren geworden van de ziekte hunner schoonmoeder en moeder.

Het was de eerw. heer pastoor Hoebanckx, de biechtvader der Gravin, die Hare Koninklijke Hoogheid de laatste H. Sakramenten toediende.

Inmiddels werd haar toestand hoe langer hoe slechter en kort na vijf uur verloor de hooge zieke hare bezinning.

Het was juist kwartier voor, zes toen zij den geest gaf

In de sterfkamer bevonden zich de Koning, de hertog en de hertogin van Vendôme (prinses Hendrika), voorts burggraaf van Beughem, grootmeester van het huis der gravin, generaal Terlinden, eeridder en andere leden van het vorstelijk huis.

De Gravin van Vlaanderen was verstandelijk begaafd in den hoogsten graad

Zij was in 1870 nauwelijks gehuwd met den Graaf van Vlaanderen, toen zij er zich tegen verzette dat haar broeder, de koning van Rumenië, de kroon van Spanje aannam om Europa te bewaren voor eenen schrikkelijk oorlog, welke om eene andere reden toch uitbrak.

De brief welken zij dan aan de haren schreef, getuigt van een zeldzaam doorzicht en is waardig van eenen staatsman.

Aan de opvoeding van hare kinderen wijdde zij een schat van verstand en van teederheid.

Zij leerde hun het familieleven beminnen, prentte hun de liefdadigheid en de liefde tot de kunsten in.

Zij was diep in den Godsdienst onderwezen en zeer werkzaam op godsdienstig en liefdadig gebied.

Op de treden van den troon staande, heeft zij allen getoond in welke omstandigheden men het huiselijk geluk moet zoeken en de waardigheid van het leven.

Het vroegtijdig afsterven van haren zoon Baudewijn, den reeds zoo volksgeliefden prinz, bracht haar hart eene diepe, ongenesbare wonde toe, welke alleen verzacht werd door haren iever welke zij besteedde aan het openbaar belang en om haren tweeden zoon, Albert, volksgeliefd te maken, waarin zij geslaagd is.

Ook de verzekering dat de twee prinsessen, hare dochters, welke zij met zooveel zorg had opgevoed, waarlijk kristene echtgenooten gevonden hadden in prinsen die luistervolle namen dragen was een zoete balsem voor haar hart.

Indien de dood haar bijna onvoorziens overvallen heeft, zij was toch steeds bereid. Onvallen heeft, danks hare hoogste wereldlijke waardigheid, had zij haar leven geregeld met het oog op den dag dat God haar roepen zou.

Voor hare kinderen die blijven, is die dag te vroeg gekomen, evenals voor de Belgen die haar eerden en hoogachtten.

HET ROUWBEKLAG.

Dinsdag van af 9 ure 's morgends, kwamen Z. Ex. de nuncius en talrijke leden van het diplomatiek korps, de ministers, verscheidene staatsministers, de waardigheidsbekleeders van het koninklijk hof, leden van den hoogen adel, naar het sterfhuis, om hun rouwbeklag aan te bieden.

De eerste telegrammen van vorsten en staatshoofden die den koning toegekomen zijn, waren deze van den keizer van Duitschland, den koning en de koningin van Engeland, den keizer van Oostenrijk, den President der Fransche Republiek, den koning en de koningin van Italie, enz.

De President der Fransche Republiek heeft gisteren morgend luitenant-kolonel Aldebert, ordonnancieofficier, naar het Belgisch gezant schap, te Parijs gezonden om aan baron Guillaume, gezant van Belgie, zijne deelneming uit te drukken in den rouw welke de koninklijke familie getroffen heeft.

De Hollandsche regeering heeft den Nederlandschen gezant te Brussel gelast haar rouwbeklag bij de Belgische regeering uit te drukken.

HET LIJK GEBALSEMD.

Dinsdag namiddag, om 5 ure, werd het lijk door dokters Meyers en Mélis gebalsemd. Tot dan toe rustte het stoffelijk overschot van de gravin van Vlaanderen op het bed in de sterfkamer.

DE ROUW IN HET LEGER.

De heer baron de Broqueville, minister van oorlog, heeft aan de krijgsoverheden een brief gezonden, om te bevelen dat de nationale vlag onmiddelijk halftop aan alle krijgsgestichten

Hare Koninklijke Hoogheid de Gravin van Vlaanderen.

moest uitgehangen worden ; de muziekkorpsen, trommels, hoorns en trompetten zullen zich niet meer doen hooren, tot na de lijkplechtigheden van H. K. H. de gravin van Vlaanderen.

Ook binnen de kazernen zullen de signalen tot na dien dag achterwege blijven.

De lijkplechtigheden.

Het Staatsblad deelt het ceremonieel mee der lijkplechtigheden, die heden Zaterdag om 11 ure plaats hebben.

Reeds ten 10 ure 's morgends, zullen de troepen de hun aangewezen plaats bezetten. De stoet zal zich ten 10 1/2 ure op weg begeven. Officieren te paard zullen gelast zijn de inrichting en de leiding van den stoet te bewaken.

De vaandels en standaarden zullen omfloersd zijn. De trommels met zwart laken overtrokken. De troepen zullen in groote tenue zijn met mantel.

De personen, aangewezen om deel te maken van den stoet, moeten kwart na 10 ure ten Paleize van de Gravin van Vlaanderen zijn.

In de kerk van Laken zal de ordedienst gedaan worden door het detachement van Laken.

Na de laatste gebeden zal het lijk naar de onderaardsche kapel gedragen worden door onderofficieren van het leger ; op dit oogenblik zal er een salvo van een-en-twintig kanonschoten gelost worden.

In Ste Gudulakerk

De beroemde Belgische baryton Noté heeft Donderdag aan Koning Albert getelegrafeerd om hem te vragen of hij tijdens de mis in de Ste Gudulakerk, de medewerking zijner stem mocht verleenen. De Koning heeft bevestigend geantwoord.

Een clericaal schandaal dat weer ineenvalt.
De misdaad van Eysden.

Wat er in de goddelooze bladen over dit geval is geschreven en geklad, zou voorzeker groote boekdeelen vullen. Onze lezers kennen de zaak. In de laatste gemeentekiezing te Eysden werd een man gedood, deze gedoode werd aanzien als liberaal, en natuurlijk de pleger van die laffe daad moest... een katholiek zijn.

Een allernaarstig onderzoek werd ingesteld ; een persoon had zelfs den koster beschuldigd maar voor het gerecht trok de beschuldiger zijne klacht in ; het was hoogst klaarblijkend, de man was heel en al onschuldig. Er werd dan ook geen verder gevolg gegeven aan die zaak... Doch later herhaalde die persoon opnieuw zijne beschuldiging. Het gerecht, de zaak kost wat kost willende klaar spinnen stelde een nieuw, zorgvuldig en langdurig onderzoek in. Voor de rechtbank gekomen, trok de beschuldiger zijne beschuldiging in. Waarom hebt gij dan zulks gedaan, vroeg de procureur des Konings ?

« Ik was bevreesd voor de aanhangers van het slachtoffer, en daarom had ik tegen den koster getuigd, » antwoordde de man.

Natuurlijk dat het Beroepshof van de vervolging afzag. Doch daar bleef het niet bij. De koster heeft een proces ingespannen tegen « Le Peuple » en andere bladen ; het gerecht van Tongeren, beschuldigd door die bladen zijn plicht niet te hebben volbracht, heeft insgelijks die bladen voor het gerecht gedaagd.

Op 'nen slag en 'nen keer zijn al die bladen zoo tam geworden als schapen.

Reeds zoo dikwijls zijn die bladen veroordeeld geworden voor valsche beschuldigingen en lasterlijke aanrandingen ; ditmaal zullen zij het niet onder den markt hebben. In ieder geval, wat ze krijgen zullen, hebben zij niet gestolen. Zulk een lagen, laffen veldtocht voeren tegen een onschuldig man, kan niet streng genoeg gestraft worden.

KAMER

Vraag (in 't Vlaamsch) van den heer VAN ORMELINGEN aan den heer Minister van Financien :

1° Sedert onheuglijke tijden werd aan de tolbedienden, belast met een begeleidingsdienst der booten en schepen langsheen de « Zuid-Willemsvaart » toegelaten zich te kleeden met den kapmantel, omdat dit kleedingsstuk beter geschikt is tegen regen en koude tegelijkertijd, dan wel de overjas, aangezien het ook niet toegelaten is in dienstkleedij den regenscherm te gebruiken.

Onlangs werd door een overste verbod gedaan den kapmantel nog te dragen.

Zou de heer Minister gemeld verbod, dat door niets schijnt gewettigd te zijn, niet willen doen intrekken en aan de tolbedienden begeleiders, de toelating geven den kapmantel te dragen, zooals de gendarmen, briefdragers, enz.

2° Aan de tolbeambten belast met den begeleidingsdienst langsheen de «Zuid-Willemsvaart» wordt eene vergoeding van overnachting toegekend wanneer zij een stoomboot begeleiden en één uur na zonsondergang niet kunnen terug zijn op hunnen post. De beambten die de gewone schepen begeleiden blijven van gezegde vergoeding verstoken alschoon deze laatste dienst lastiger is en deze beambten zeer dikwijls 3 à 4 uren na zonsondergang op hunnen post terug keeren.

Zou den heer Minister mij niet willen zeggen waarom dit verschil van handelwijze bestaat en of het niet mogelijk is aan de tolbeambten-begeleiders der gewone schepen dezelfde vergoeding toe te kennen als aan dezen die de stoombooten begeleiden ?

Antwoord (in 't Vlaamsch) : 1° Aan den buitendienst zijn inlichtingen gevraagd ;

2° Volgens het reglement van den dienst van begeleiding op de Zuid-Willemsvaart, begeven zich de geleiders aan boord der stoomschepen en verblijven er gansch den duur der reis. Er wordt eene vergoeding toegekend ter vergelding der buitengewone kosten, welke zij te dragen hebben, wanneer zij niet denzelfden dag naar hunne standplaats kunnen terugkeeren.

Voor de gewone schepen wordt de begeleidingsdienst op den oever uitgevoerd door beambten die elkander van post tot post aflossen en die zich derwijze niet ver van hunne standplaats verwijderen.

Oorlog
IN DE BALKANSTATEN

Niet naar Constantinopel

Men denkt dat de verbondene Balkanstaten hun voornemen van hunne intrede te doen te Constantinopel, zullen laten varen. Bulgarie zou nochtans zoo gaarne Constantinopel binnengerukt zijn, doch de vrees van eene bevriende mogendheid te mishagen zou Bulgarie hebben doen begrijpen dat de inname van Constantinopel ongepast was. Bovendien, de vrees voor de cholera heeft de verbondene staten ook doen nadenken.

Een echt Turksch voorstel.

Turkije vraagt om in het Balkaansch verbond te treden : Turkije wil de bondgenoot van de Balkanstaten worden, wel te verstaan mits gansch het grondgebied te behouden dat het vóór den oorlog bezat. Dit voorstel is nog maar officieus, doch moest het officieel worden, dan zou het niemand verwonderen, die weet dan met het mes op de keel.

Een Turk is een onbegrijpelijk mensch ; zijne verwaandheid kent geene palen ; gelukkig zijn de Balkanstaten daar nog met hun gezond verstand.

Met ziet van hier dat de zonen van het rijk der halve maan flinke bondgenooten zouden zijn voor Balkanstaten, bij de eerste gelegenheid de geredste, zou de groote Turk zijne bondgenoot n nog niet weinig in de doeken leggen.

De Grieksche kroonprins oppergeneraal benoemd.

De Grieksche kroonprins is tot den graad van oppergeneraal bevorderd. De heer Venizelos, voorzitter van den Griekschen ministerraad heeft hem per telegram verzocht de gelukwenschen der regeering te willen aanvaarden.

« *Hoe een dubbeltje toch rollen kan.* » zegt de Hollander ; nooit kwam die spreuk beter van pas dan nu ; inderdaad nog geene twee jaren geleden, kwam het Grieksche leger bijkans in opstand omdat Koning Joris zijne zonen wilde bekleeden met hooge ambten of waardigheden in het leger.

De Koning moest den duim leggen en de prinsen werden uit het leger verwijderd.

De Grieken jubelden, maar den oorlog brak uit, en de Grieken waren gelukkig hunne prinsen te zien vechten in de rangen hunner soldaten.

De prinsen vochten dapper en behaalden overwinningen ; de ommekeer onder het volk was volledig ; men juichte de prinsen toe ; Griekenland was fier prinsen te bezitten en nu kent men hun in het leger, met de toestemming der openbare denkwijze, de hooge ambten toe in datzelfde leger waar men ze vroeger zelfs niet wilde als tamboer of clairon ?

BINNENLAND.

VERVIERS. — Een peperkoekfabriek had zes kisten van hare produkten naar eene stad in Brabant gezonden. Maar toen de gezegelde wagon, waarin de peperkoeken vervoerd werden, aan de statie van Ans kwam, waren de zegels gebroken en de zes kisten verdwenen. Het is de eerste maal met dat men hier dergelijke feiten ontdekt. Op de helling van Ans werden er reeds veeldiefstallen gepleegd door het feit dat de treinen hier, wegens de klimming der baan, zeer langzaam moeten rijden. Men zoekt nu de dieven en de peperkoeken op.

BRUSSEL. — De echtgenooten C.., die te Cureghem, eenen kleinen kruidenierswinkel houden, maken, vooral wanneer de man dronken is, veel ruzie en dan wordt er gevochten, dat het meer dan erg is. Dinsdag avond had weer een dier tooneelen plaats. De man, woedend omdat zijne vrouw opmerkingen maakte over zijn gedrag, nam een mes en wilde haar steken. Zij weerde den steek af, maar kreeg eene snede in den arm. Toen greep zij een ander mes en nu ontstond een verwoed gevecht, lijf om lijf, tot beiden bebloed en uitgeput ten gronde zakte. De man hiermede echter niet tevreden, verzamelde zijne laatste krachten om den stoofhaak te nemen en er de vrouw nog mee te slaan. Een policieagent brak de deur open en vond beiden bebloed en met verscheurde kleeren in deerlijken toestand. De man kon, na verzorging, naar de gevangenis worden gebracht ; de vrouw moest men echter in het gasthuis opnemen.

— EEN GESCHENK VAN DEN CZAAR. — De Czaar van Rusland heeft aan koning Albert eene kopij gezonden van een portret van Leopold I, in uniform van Russischen generaal, gemaakt door den Engelschen kunstschilder Dou, dat zich bevindt in de galerij 1812 van het Winterpaleis, te St-Petersburg.

Prins Kousdochieff, gezant van Rusland te Brussel, heeft het portret aan Z. M. overhandigd.

— RUBINO. — Verleden week werd Rubino, die veroordeeld werd voor een aanslag op koning Leopold II, na tien jaar celstraf te Leuven uitgedaan te hebben, naar de gevangenis van Gent overgebracht.

De aanslag had plaats in 1902.

Rubino, italiaansch anarchist, opgehitst door de aanvallen van de Engelsche pers destijds tegen Leopold II, als de vorst van den Congostaat, was opzettelijk van Londen naar Brussel gekomen om den « tyran » te dooden.

Koning Leopold keerde in de galarijtuigen van het hof naar het paleis van Brussel terug, na het Te Deum in Sinter-Goedelekerk te hebben bijgewoond, toen in de Koninklijke straat de anarchist Rubino vooruitsprong en drie revolverschoten loste op het rijtuig des Konings.

Het Staatshoofd werd niet getroffen, doch een der kogels drong in den achterwand van het rijtuig en de grootmaarschalk van het Hof, de heer d'Oultremont, die zich in het tweede rijtuig bevond, werd licht gekwetst.

Dadelijk gegrepen en ontwapend, verscheen Rubino een paar maanden later voor het assisenhof van Brabant, dat hem wegens poging tot koningsmoord veroordeelde tot levenslangen dwangarbeid.

— ANTWERPEN. — GELDINZAMELAAR AANGEHOUDEN. — De genaamde Jules G.., 57 jaar oud, wonende Brusselschestraat te Antwerpen, telde reeds 26 jaar dienst in de «Banque Centrale».

Den 30 September verdween hij met eene som van 16,681 fr. 90 c.

Dinsdag avond stond hij op eenen tram, in de Nationalestraat rijdende, als hij bij den kraag geknipt en naar het policiebureel werd geleid. Hij was nog in het bezit van een 30-tal frank.

Ondervraagd, beweerde hij uit wraak tegen een der bijzonderste bedienden gehandeld te hebben. Eerst was hij naar Brussel en van daar naar Parijs vertrokken, alwaar hij... door twee personen van zijne brieventesch werd beroofd.

Dat deze uitleg aangenomen wordt, kan men « van verre grijpen ».

— 's GRAVENBRAKEL. — ONGELUK IN DE STATIE. — Antoon Parfait die van een nachtploeg deelmaakte en over de sporen liep, was voor eene rij manœuvreerende wagons blijven staan.

VERDRONKEN

4e vervolg

— Tot weerziens dan, mijnheer Kugge ! En neem mij niet kwalijk dat ik u heb geïnterpelleerd !

— Wel, volstrekt niet ! Gij zijt Barenthins neef. Dus was het eenvoudig uw plicht.

— Een verzoek nog !

— Gaarne !

— Ik wou namelijk aan Barenthin nog niets van deze geschiedenis zeggen. Hij zou zich enkel maar nutteloos er over opwinden niet waar ?

— Zeker, zeker !

— En ik kan deze verantwoording ook gerust op mij nemen, nu ik door u gedekt ben...

— Dat zijt ge ! Wat kan ik méér doen, dan dat ik u verzeker...

— U kon mij uw woord van eer er op geven.

Ritmeester Kugge keek scherp op, en ditmaal bespeurde ik duidelijk een trek van verlegenheid op zijn gebruinde gezicht.

— Mij dunkt dat mijn woord genoeg is, zegde hij scherp.

— Op zichzelf — ja zeker ; en bij de meeste andere menschen zou ik niets meer kunnen verlangen, omdat zij niets meer te geven hebben. Maar bij u heb ik het groote voorrecht en de groote geruststelling van met een Pruisisch officier te doen te hebben. Daardoor hebt ge het in uwe hand, in zake deze duistere aangelegenheid iets te constateeren, dat meer weegt dan zelfs een eed voor het gerecht en elk spoor van verderen twijfel buiten sluit. Ik verzoek u dus, mijnheer Kugge — geef mij uw eerewoord — en de zaak is uit de wereld !

— En ik verklaar u nogmaals, dat mijne eenvoudige verklaring hier genoeg is !

Hij riep dit met eene heftigheid, die bij zijne anders zoo kalme houding heel niet paste. Daarbij was hij bleek geworden. Hij staakte nu zijne onrustige wandeling door de kamer, bleef vóór mij staan, terwijl ik hem onthutst aankeek, en zegde :

— Wat moet het grol geschut van mijn eerewoord tegenover het geklets van een weggejaagden ouden dronkaard ? — Dat noem ik met kanonnen op musschen schieten ! Daar dank ik voor !

— Dus krijg ik uw eerewoord niet ?

— Neen ! — Dit van mij te vergen, zou tegenover den bedoelden persoon een votum van wantrouwen zijn, waaraan ik mij niet kan onderwerpen.

Hij voelde zelf wel hoe zwak dit argument op de beenen stond. Daarom liet hij er wreveling op volgen :

— Mijnheer Labian kan u nog wel een dozijn zulke sprookjes op de mouw spelden, wanneer hij de noodige borrels achter de tanden heeft. Zou ik dan telkens tot nieuwe logenstraffingen op mijn eerewoord gedwongen worden ? .. Neen ! Daar steek ik dan liever ineens een stokje bij.

Ik kon het niet helpen — maar ik zag den ritmeester Kugge met het diepste wantrouwen aan. Onze blikken kruisten elkaar als de degens van twee duellisten. Ik had den beslisten indruk, dat deze man véél meer wist dan hij toegaf. Nogmaals dus deed ik eene poging en vroeg :

— Hebt ge ook wel bedacht waartoe uwe houding leiden moet, mijnheer Kugge ? — Want gij zult begrijpen, dat ik nu aan mijn neef Barenthin mededeeling moet doen....

— Dat staat aan u !

— En dit is uw laatste woord ?

— Ja.

— Ik maakte een buiging voor hem — bij voor mij, — en zoo gingen wij uiteen, zonder, zooals anders, elkaar de hand te geven.

IV

Vier-en-twintig uren overwoog ik bij mijzelf nog de gansche kwestie. Want ik wilde niet overijld te werk gaan. Tegen den middag echter zocht ik met een zwaar hart — want ik zag nieuw onheil onafwenbaar naderen — Klaus von Barenthin te Glenzig op.

Hij stond aan eene groote tafel en knikte mij slechts vluchtig toe, geheel verzonken in de beschouwing van verkoolde papierflarden, die stuk aan stuk voor hem uitgespreid lagen.

— Ik heb den heelen rommel voorzichtig uit de kachel in Sibylle's kamer gehaald, mompelde hij. En.. zie nu eens wat een onderscheid !

Inderdaad, het grootste deel van de verbrande bladen vertoonde eene fijne, lichtgrijze aschkleur. Daar tusschen echter waren eenige veel grovere en grootere zwarte, verkoolde vellen.

— Dat lichtgrijs daar, zegde Barenthin, kan ik zelf maken. Ik behoef slechts een wit vel uit Sibylle's dagboek te scheuren en dat te verbranden. Maar dat zwarte — wat is dat ?.. Dat komt van heel zwaar Engelsch postpapier, zooals Sibylle nooit gehad heeft. Zulk papier, zoo zwaar en in zoo groot formaat, wordt heel door vrouwen niet gebruikt — enkel door mannen. Dus heeft zij eene briefwisseling gehouden met een mij onbekenden man, en die correspondencie heeft zij verbrand vóór zij naar het water ging, om daar dienzelfden man te ontmoeten.

Hij staarde in de flarden, met strakken, wezenloozen blik.

— Ga eens zitten, Klaus, zegde ik vastberaden, en blijf nu eens zoo kalm mogelijk.

En daarop vertelde ik hem al wat ik wist... Tegen mijne verwachting, bleef hij onnatuurlijk bedaard. Hij haalde een paar malen diep adem, stond toen op, ging in de aangrenzende kamer, stak daar een revolver in den zak en zegde tot mij :

— Kom mee ...

— Waarheen ?

— Naar Kugge.

Daarbij flitsten zijne oogen onheilspellend zoodat ik dacht :

— Nu zou ik niet gaarne in Kugge's huid steken ! — Maar hardop zegde ik : Laat u niet door drift meeslepen, Klaus, zoolang er nog niets bewezen is !

Wij gingen op weg en waren al spoedig te Trutow, traden onbemerkt in het heerenhuis en stietten in de gang op den ouden knecht, die ons met open mond aanstaarde.

— Waar is de ritmeester ? vroeg Barenthin barsch

— Op reis.

— Wat ?..

Mijn neef en ik keken elkaar aan. Dat hadden wij niet verwacht. Dat wierp eene zware verdenking op Kugge. De oude knecht liet er op volgen, tot mij gewend :

— Terstond nadat mijnheer de baron gisteren hier was heeft de ritmeester een rijtuig besteld en is weggereden....

— Waarheen ?

— Naar de statie.

— Had hij bagage bij zich ?

— Neen. Daartoe gunde hij zich geen tijd.

— Heeft hij ook gezegd wanneer hij terugkomt ?

— Neen.

— Dus zoo iets als eene vlucht ..

Ik zegde dit onwillekeurig hardop bij mijzelf. Tot dusver had ik nog niet aan Kugge's schuld willen gelooven ; maar nu trok zich het net al dichter om hem samen.

Barenthin echter riep :

— Och wat — dat zijn praatjes ! — Hij is natuurlijk thuis... hij zit daar in zijne kamer !

Daarbij klopte hij heftig aan de hem welbekende deur en stiet haar, toen er geen « binnen » volgde, zonder verdere plichtplegingen open. Het groote, met jachtgeweren, hartsvangers en geweien aan de muren versierde vertrek was ledig, en er hing een duffige sigarenwalm. De lentezon scheen vriendelijk door de witte venstergordijnen en wierp een helder schijnsel op een met rekeningen bedekte tafel.

Bij den aanblik van Kugge's schrijftafel, een zwaar oudmodisch meubelstuk, scheen Barenthin eensklaps een inval te krijgen. Hij klopte den huisknecht op den schouder :

— Zeg eens — waar bergt uw mijnheer zijn postpapier ? Ik wou een briefje voor hem achterlaten ?

— In de bovenste lade links, mijnheer de baron.

Mijn neef trok de lade open, haalde eenige vellen postpapier uit en smeet ze op de tafel. Daar lagen zij : zwaar Engelsch papier van ongewoon groot formaat. En toen Klaus een der vellen op de kachelplaat legde en het voorzichtig met een stekskem aanstak, toen toldé het zich volmaakt zoo tot een diepzwart vlies ineen, als de in de kachel te Glenzig gevonden verkoolde overblijfsels.

Klaus von Barenthin zette de handen in de zijden, stiet een woesten lach uit en riep den ouden huisknecht toe, die als verbijsterd het gansche bedrijf had gadegeslagen :

— Wel — begrijpt ge nu, wat ge voor een heer hebt ?.. Niet ?... Des te beter dan voor u !

Daarop wendde hij zich tot mij, met een koud flitsen in zijne oogen :

— Dus dat waren zijne brieven !... Maar waar zijn nu de hare ?.. Wanneer ook hij ze niet heeft verbrand, dan moesten ze hier nog liggen.

Daarop naderde hij de schrijftafel en schudde er aan. De bovenste drie laden van het bovenstuk waren op slot. Klaus keek in de kamer rond, liep naar den wand en rukte een zwaren, daar hangenden hartsvanger uit de scheede.

Ik trad hem in den weg ;

— Wat wilt ge gaan beginnen ?

— Het slot opensteken, antwoordde Barenthin, en hij woog het wapen in zijne hand.

— Maar — ik bid u...

— Waarom niet ?

— Dat gaat toch niet ! Ge kunt u toch niet vergrijpen aan een anders eigendom !

— De brieven van mijne vrouw zijn mijn eigendom !

— Ja — als zij er zijn... Maar bedenk toch — als ge nu niets vindt ?...

— Dan kan hij mij voor het gerecht dagen, of op pistolen, omdat ik bij hem ingebroken heb !

— Maar een fatsoenlijk mensch breekt niet in !

— Mijn waarde, hier houdt alles op wat ge « fatsoen » gelieft te noemen. Hier gaat het eenvoudig om te zijn of niet te zijn !... Ik waag 't er dus op !

Hij naderde met den hartsvanger de schrijftafel. De knecht versperde hem den weg en riep bevend :

— Dat duld ik niet, mijnheer von Barenthin ! Dat is geweld...

— Uit den weg, oude ezel !

De ander breidde zijne armen uit, afwerend.

— Ik laat 't niet toe, mijnheer de baron ! Dat mag ik niet !... Dat moet mijnheer toch zelf inzien !..

Klaus haalde zijn revolver uit den zak.

— Als ge niet oogenblikkelijk uit den weg gaat kerel, dan schiet ik u neer... Dus — één — twee....

De knecht wierp een hulpzoekenden blik uit het venster. Maar daar buiten was geen sterveling. Alles werkte op het veld... Daar kreeg de oude man een doodelijken schrik voor den revolver. Hij liep huilerig ter zijde en vluchtte tandenklapperend in een hoek. Waarop Barenthin 't lemmer stak tusschen de bovenste lade, die krakend openvloog.

Daar binnen was echter niets dan geld in papier en specie. Nu volgde de tweede lade. Die bleek volgepropt met documenten van allerlei aard : acten, kwitanties, getuigschriften en zoo al meer. Maar door het ledige vak kon men in de onderste lade zien en grijpen. Deze was zoo goed als ledig ; slechts eenige dunne brieven lagen er in, en ik herkende terstond het eigenaardig lang gevormde schrift van Sibylle. Verder was er nog een groot vel overeenkomende met het papier op de tafel, door eene manshand dicht beschreven.

['T VERVOLGT.]